Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 75. Ἑξάμηνος δρ. 40 Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περιοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουνίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 28

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANKIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ. (Συνέχεια)

Ξαφνικὰ ὁ Γιώργος τὸν βλέπει νὰ γυρίζει τὸ κεφάλι καὶ ν' ἀφίνει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή. Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε; Ὁ Γιώργος δὲν διακρίνει παρὰ μόνο τ' ἀφρισμένα στεφάνια τῶν κυμάτων, ποὺ ἀνάμεσά τους κολυμπᾷ γοργὸς σὰν ψάρι.

Μὰ ὁ μικρὸς μαῦρος κάνει πιὸ γρήγορα τὶς κινήσεις του, χτυπᾷ ἀπελπισμένα τὸ νερό, καὶ ξαφνικὰ ἕνας μαῦρος ὄγκος προβάλλει, γυαλιστερός, φριχτός, σὰν ἕνας θαλασσινὸς βράχος, γυαλισμένος ἀπ' τὰ κύματα. Ὁ ὄγκος αὐτὸς γυρνᾷ κι' ὁ Γιώργος, παγωμένος ἀπὸ τρόμο, ἀντικρύζει μιὰ τρομερὴ σειρὰ ἀπὸ δόντια, ἕνα πελώριο στόμα ποὺ ἀνοίγει σὰ μισοφέγγαρο.

Κατάλαβε πὼς ἦταν καρχαρίας. Θυμήθηκε ποῦχε διαβάσει ὅτι τὸ κῆτος αὐτὸ ἔχει τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ νὰ ἀναποδογυρίζει τὸ σῶμα του ὅταν θέλει νὰ πάρει τὴ λεία του, γιατὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ κάνῃ ἔτσι ἡ ἴδια ἡ κατασκευὴ τοῦ στόματός του.

Ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ τοῦφερε ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ κορμί. Θέλησε νὰ φωνάξει μὰ δὲ μπόρεσε. Τὰ μέλη του εἶχαν παγώσει, τὸ λαρύγγι του εἶχε ξεραθῆ. Τί φριχτὸς θάνατος!

Μὰ ἡ τραγικὴ σκηνὴ δὲ βάστηξε παρὰ μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Τὸ στόμα τοῦ θηρίου ξανάκλεισε. Ὁ μικρὸς μαῦρος ἐξαφανίζεται ἀφίνοντας μιὰ κραυγή. Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ δίνη σχηματίζεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἕνα πλατὺ κόκκινο σημάδι ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ βάθη ὅπου τελειώνει τὸ δρᾶμα, κι' ἁπλώνεται στὸ χιονόλευκον ἀφρὸ ὅπου παιγνιδίζουν οἱ ἀκτῖνες τῆς δύσης.

Ξαφνικά, σὰν ἀποχαιρετισμός, μιὰ τεράστια οὐρὰ βγαίνει ἀπ' τὴ θάλασσα λίγα μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸ Γιώργο καὶ χτυπᾷ τὰ νερὰ μὲ τόση ὁρμή, ὥστε πετάγονται πάνω καὶ πέφτουν ὕστερα σὰν ἰριδωτὴ βροχή. Ἡ ἀπειλὴ αὐτή, ἡ σκέψη ὅτι ἄλλος καρχαρίας μποροῦσε νὰ προβάλει πλάϊ του, ἠλεκτρίζει τὸ Γιώργο, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε παραλύσει. Ἀρχίζει πάλι τὸ κολύμπι μ' ὅλα του τὰ δυνατά. Σὲ λίγο ἔχει βγῇ ἀπ' τὴν περιοχὴ τῆς σκηνῆς. Σιμώνοντας τὴν ἀκτή, βλέπει τὸν κ. Ἀντοναὶ νὰ τὸν περιμένει χαμογελώντας, μὲ ὕφος ἀνθρώπου συνειθισμένου σὲ τέτοιες μικροπεριπέτειες, καὶ τὸν Τσάνερ ποὺ τινάζεται καὶ δὲν ξεχνᾷ νὰ πῇ τὸ ἀστεῖο του.

«Μιὰ πιρόγα...» (Σελ. 211, στ. α').

— Χαρὰ στὸ κολύμπι. Ἔπρεπε νὰ σοῦ στέλναμ' ἕνα ρυμουλκὸ γιὰ νὰ σὲ φέρει!

Μὰ κι' οἱ δυὸ βλέπουν ξαφνικὰ τὴ νεκρικὴ χλωμάδα ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου. Πήγαιναν νὰ τὸν ρωτήσουν, ὅταν ἐκεῖνος ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ δείχνοντας τὸ νερό, τοὺς εἶπε:

— Ἕνας καρχαρίας!..

Κάθε ἄλλη ἐξήγηση εἶναι περιττή. Οἱ Μαῦροι ποὺ εἶχαν βγάλει τὴν πιρόγα στὴν ἀμμουδιά, μαζεύονται γύρω ἀπὸ ἕνα ματωμένο ἀπομεινάρι. Εἶναι ἕνα κομμάτι πόδι, ποὺ φαίνεται σὰ νᾶχε κοπῇ μὲ λεπτὸ πριόνι. Καμμιὰ ἔκπληξη δὲ ζωγραφίζεται στὰ πρόσωπα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀνθρώπων. Ὁ θάνατος, ἀκόμα κι' ὁ πιὸ φρικτός, δὲν ἔχει στὰ μάτια τους τὴν τρομαχτικὴν ὄψη ποῦχει γιὰ μᾶς.

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι κάτι τόσο μικρὸ στὴ χώρα τους! Αὐτὸ ποὺ ἔτυχε στὸ σύντροφό τους, θὰ τύχει αὔριο-μεθαύριο σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Καὶ σὲ λίγα λεπτὰ οἱ Μαῦροι ἔσκαψαν στὸν ἄμμο καὶ ἔχωσαν τὸ λείψανο τοῦ συντρόφου τους. Τί θλιβερὴ ταφὴ καὶ τί ἁπλὸς τάφος! Σὲ λίγο ἡ θάλασσα ἴσως θὰ τὸ ξεθάψει, θὰ τὸ τραβήξει κι' ἕνας ἄλλος καρχαρίας θὰ τὸ πάρει.

Ὡστόσο μεγάλη κίνηση γίνεται στὴν παραλία. Τί σημαίνουν ἄραγε οἱ χειρονομίες, τὰ συνθήματα κι' οἱ ἀλλόκοτες κινήσεις τοῦ μαύρου αὐτοῦ, ποὺ φωνάζει στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε τὸ λείψανο; Εἶναι μισόγυμνος. Γύρω στὴ μέση του φορεῖ ἕνα δέρμα ἀπὸ λεοπάρδαλη, ἐνῷ τριγύρω του κρέμονται οὐρὲς ἀπὸ ἀγριόγατες. Στὸ κεφάλι ἕνα εἶδος κάσκας ἀπὸ δέρμα, στολισμένης μὲ φτερά. Εἶν' ἕνας μάγος, ποὺ πολεμᾷ νὰ ἐξυλεώσει τὸν δαίμονα τῶν νερῶν, νὰ πάψει ἡ τρικυμία.

— Τὸν καρχαρία, λέει ὁ Γιώργος κατάχλωμος, τὸν εἴδατε;

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ κι' οἱ λέξεις πνίγονται στὰ χεῖλη τοῦ Τσάνερ, ποὺ δὲν εἶδε ποτὲ στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του ἔκφραση παρόμοια ἀγωνίας. Μὰ ὁ κ. Ἀντοναί, ποὺ κατάλαβε τί ἔτρεξε, παίρνει στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν σφίγγει στὸ στῆθος του. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν νέο ποὺ γλύτωσε ἀπ' τὸ φριχτότερο θάνατο, μεγαλώνει αὐτὴ τὴ στιγμή. Οὔτε δεί-

χνει καμμιὰ ἔκπληξη γιὰ τὸν τρόμο ποὺ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου.

Ἤρέρει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, ἱκανὴ γιὰ τοὺς πιὸ μεγάλους ἡρωϊσμοὺς μπροστὰ σὲ κίνδυνο ποὺ τὸν περιμένει, λυγᾷ καὶ συντρίβεται στὴ θέα ἑνὸς κινδύνου τόσο ἀναπάντεχου καὶ τόσο τρομεροῦ.

Μὰ ὁ πιλότος, ποὺ τὰ εἶδε ὅλα, πλησιάζει τοὺς λευκοὺς καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ξανοίγει τὴν πλατειὰ μορφή του μὲ τὰ κίτρινα μάτια, τὴν πλατειὰ μύτη καὶ τὰ παχειὰ χείλη:

— Ἐγὼ χαίρομαι, εἶπε. Καρχαρίας ἀρέσει μικρὸς μαῦρος, ἀρέσει καὶ μικρὸς ἄσπρος. Μὰ μικρὸς μαῦρος γυμνός. Καλὴ μυρωδιά, φάει καλύτερα μικρὸ μαῦρο. Ἐγὼ χαίρομαι γιὰ μικρὸ ἄσπρο!

Αὐτὸς ἦταν ὁ θλιβερὸς ἐπικήδειος τοῦ φτωχοῦ κωπηλάτη. Ὅλοι τὸν εἶχαν πιὰ ξεχασμένον. Οἱ ἐλαφρὲς πιρόγες πηγαινοέρχονται, διασχίζοντας τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη κι' ἀποβιβάζοντας πεζοναῦτες ποὺ σχηματίζουν λόχους στὴν παραλία.

Μακριά, τὸ «Σταμπούλ» ἀσάλευτο, μὲ τὴν τρίχρωμη σημαία στὴν πρύμνη, εἶναι περιστοιχισμένο ἀπὸ ἕνα μικρὸ στόλο ἀπὸ πιρόγες, κι' ἀπὸ μικρὲς φορτηγίδες γιὰ τὰ ἐμπορεύματα. Ὁ ἥλιος πέφτει πίσω ἀπ' τὰ κύματα σὰν ἕνα πελώριο χρυσὸ μετάλλιο, ρίχνοντας πορφυρὲς ἀνταύγειες στὴ λευκὴ πόλη τοῦ Σαὶν-Λουΐ καὶ σπέρνοντας στὰ νερὰ ἄφθονους σωροὺς ἀπὸ χρυσὲς πούλιες.

Κι' οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζοναυτικοῦ αἰσθάνονται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πνοὴ τῆς Ἀφρικῆς. Εἶναι ἡ μυστηριώδικη χώρα, ὅπου μουγκρίζουν τὰ θεριά, ὅπου κάθε βῆμα κρύβει ἕνα κίνδυνο. Λὲς κι' ἤθελε ἡ θεία Πρόνοια νὰ προειδοποιήσῃ τὸ Γιώργο Καρδινιάκ, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς νέας του ζωῆς, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ πεζοναύτη ἀπειλεῖται κάθε στιγμὴ ἀπὸ χίλιους κινδύνους. Ὄχι μόνο ἀπ' τοὺς βάρβαρους πληθυσμοὺς ποὺ ἡ Γαλλία πολεμᾷ νὰ τοὺς κάνει πολιτισμένους, μὰ ἀκόμα κι' ἀπὸ φυσικοὺς ἄλλους ἐχθρούς, ποὺ τοὺς γεννᾷ τὸ κλίμα: Ἀγρίμια, ποὺ εἶναι κρυμμένα σὲ κάθε θάμνο. Κίτρινος πυρετὸς ποὺ κοιμᾶται στὰ βάθη τῶν βάλτων. Ἥλιος ποὺ πυρπολεῖ τὰ πάντα καὶ θολώνει τὸ μυαλὸ καὶ συντρίβει τὶς πιὸ γερὲς ὑπάρξεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στὰ βάθη τῆς Σενεγάλης

Ὅταν ὁ Γιώργος Καρδινιὰκ ἀποβιβάστηκε, τὸ Φλεβάρη τοῦ 1880, στὸ Σαὶν-Λουΐ, ἡ πρωτεύουσα τῆς Σενεγάλης δὲν ἦταν ἡ ὡραία καὶ μεγάλη πόλι ποὺ εἶναι σήμερα.

Ἦταν χτισμένη σχεδὸν ὁλόκληρη μὲ ἀφρικανικὸ τρόπο, δηλαδὴ μὲ σπίτια ποὺ ἀντὶ γιὰ στέγες εἶχαν ταράτσες, πάνω σ' ἕνα νησί, ποὺ ἑνώνεται μὲ τὴ στεριὰ ἀπ' τὸ ἀνατολικὸ μέρος μὲ μιὰ γέφυρα ἀπὸ πλοῖα, κι' ἀπ' τὸ δυτικὸ μὲ μιὰ ἄλλη γέφυρα στημένη σὲ ξύλινους στύλους. Τὸ νησὶ αὐτὸ σχίζει στὰ δύο τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ τῆς Σενεγάλης.

Τὸ μέγαρο τοῦ Κυβερνήτη, μεγάλο τετράγωνο κτίριο μὲ πλατειὰ στέγη, βρισκόταν στὴ μέση τῆς πόλης. Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν δύο λόχων τοῦ πεζοναυτικοῦ φόρεσαν τὴν εὐρωπαϊκὴ στολή τους καὶ τὴν ἀποικιακὴ κάσκα καὶ πῆγαν στὸ Κυβερνεῖο.

Ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ, ποὺ εἶχε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀνώτερου Διοικητῆ, τοὺς δέχτηκε μὲ πολλὴ φιλοφροσύνη.

— Καλῶς ὁρίσατε, κύριοι, τοὺς εἶπε. Μὲ τὶς ἐνισχύσεις ποὺ μοῦ φέρνετε, σκοπεύω νὰ σχηματίσω ἕν' ἀπόσπασμα ποὺ θὰ προχωρήσει ὥς τὸν Ἀπάνω-Ποταμό. Ἔχουμε δουλειὲς ἐκεῖ πέρα! Ὁ Ἀμαδού, ὁ σουλτάνος τοῦ Σεγκόν, ἀρχίζει νὰ ξεχνᾷ τὶς ὑποσχέσεις του. Ἕνας ἄλλος ἀντίπαλος, ὁ Σαμορού, φανερώνει, στὰ νότια μέρη, πολὺ ἐχθρικὲς διαθέσεις. Οἱ πληθυσμοὶ ποὺ δὲν τοὺς προστατεύουμε ἀρκετὰ ἀπ' τὶς ἐπιδρομές τους, στρέφουν τὰ ὅπλα ἐναντίον μας. Γιὰ νὰ τὰ βγάλουμε πέρα, πρέπει, τὸ χρόνο ποὺ μᾶς ἔρχεται, νὰ πατήσουμε τὸ πόδι στὸ Νίγρη. Μόλις τὰ κανονιοφόρα πλοῖα μας μπορέσουν καὶ κατέβουν τὸν ποταμὸ ὥς τὸ Μπαμακού, ἡ χώρα εἶναι δική μας. Τὸ Σεγκού, ἡ Ματσίνα, ἡ Τομπουκτού, ἡ μυστηριακὴ πρωτεύουσα τῆς Σαχάρας, θὰ πέσουν στὰ χέρια μας σὰν ὥριμοι καρποί.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ Κυβερνεῖο, μὲ τὴ φαντασία του ξυπνημένη ἀπ' τὶς ὡραῖες ἐκστρατεῖες ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ, ὁ Γιώργος Καρδινιὰκ ἀπάντησε τὸν κ. Ἀντοναί.

Ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ὁ παλιὸς ὑπάλληλος ἦταν στενοχωρημένος.

— Μήπως ἔχετε δυσάρεστα νέα; τὸν ρώτησε.

— Πολὺ δυσάρεστα, ἀπάντησε ὁ κ. Ἀντοναὶ μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Ὁ κ. Ραμπλὸ ἔχει φύγει γιὰ τὸ Μπαφουλαμπὲ ἀπ' τὸν περασμένο Γενάρη. Ἔπρεπε νἄχει γυρίσει τώρα καὶ δεκαπέντε μέρες τὸ πολὺ στὴν Κίτα, ὅπου εἶχε συνοδεύσει τὸ λοχαγὸ Γκαλλιενί. Μὰ δὲ φάνηκε. Πῆρα δυὸ γράμματα τῆς κόρης του Λουκίας, ποὺ τὸν συνόδευσε ὥς τὴν Κίτα μόνο, ὅπου μοῦ φανερώνει τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν κυριεύει. Πῆρ' ἀκόμα κι' ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ διοικητὴ τοῦ σταθμοῦ τῆς Κίτας, ὅπου μοῦ γράφει ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ εἴδηση γιὰ τὴν τύχη τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μ' ὅλο ποὺ ἔστειλαν κι' ἔψαξαν πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Νίγρη.

— Μὰ ἦταν μόνος του;

— Ὄχι, εἶχε μαζί του ἕνα καραβάνι ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ μαύρους καὶ μερικοὺς ἀχθοφόρους γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ ὑφάσματά του. Μὰ ἦταν ὁ μόνος λευκὸς σ' αὐτὸ τὸ καραβάνι, κι' αὐτὸ πάντα εἶν' ἐπικίνδυνο. Τοῦ τὄπα πολλὲς φορές. Μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ γαλήνη Ρωμαίου: «Ὅποιος δὲ φοβᾶται τίποτα, δὲν παθαίνει τίποτα!»

— Τὸν καϊμένο τὸν κ. Ραμπλό! Τί νἄγινε ἄραγε; Σεῖς τί βάζετε μὲ τὸ νοῦ σας; ρώτησε ὁ Γιώργος, πολὺ λυπημένος ἀπ' τὶς καινούργιες αὐτὲς εἰδήσεις.

— Μήπως ξέρω καὶ τί νὰ ὑποθέσω; Νὰ τὸν ἔπιασαν ἄραγε αἰχμάλωτο; Αὐτὸ θεωρῶ τὸ πιθανότερο. Τώρα, μπορεῖ καὶ νὰ παραπλανήθηκε μόνο. Μπορεῖ νὰ προχώρησε, δίχως νὰ τὸ καταλάβει, στὸ ἐσωτερικὸ καὶ νὰ μὴ μπορεῖ πιὰ νὰ στείλει εἰδήσεις του. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ πολυπιστεύω. Οἱ μαῦροι τρέχουν σὰν ἐλάφια, κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μποροῦσε νὰ γυρίσει στὴν Κίτα νὰ φέρει εἰδήσεις. Κι' ἂν εἶχε γυρίσει, θὰ τὸ μαθαίναμε ἀπ' τὸ τηλεγραφεῖο τοῦ Μπαφουλαμπέ.

— Εἴπατε ὅτι εἶχε προχωρήσει πρὸς τὸ Νίγρη;

— Ναί, εἶναι τὸ τρίτο ταξίδι ποὺ κάνει πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Στὸ δεύτερο εἶχε φτάσει ὥς τὸ Μπαμπακού. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ταξίδι διευθύνθηκε πρὸς τὰ νότια μέρη τοῦ Οὐασσουλοῦ ποὺ τὸ διοικεῖ κάποιος Σαμπρύ. Ὁ λόγος ποὺ τὸν τράβηξ' ἐκεῖ ἦταν πολὺ σπουδαῖος, γιατὶ τοῦ εἶχαν πεῖ ὅτι στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Νίγρη, στὴν περιοχὴ τῆς Κενίρας, ὑπάρχει ἕνα δάσος ἀπὸ καουτσούκ, ποὺ σήμερα ἡ τιμή του εἶναι μεγάλη. Λοιπόν, ὁ κ. Ραμπλὸ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ κινδυνεύσει πολὺ γιὰ νὰ κερδίσει πολλά.

— Τὸ Οὐασσουλοῦ τὸ βασίλειο τοῦ Σαμπρύ, ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν κυριαρχία μας;

— Ὄχι. Ὅλα τὰ μέρη ποὺ βρίσκονταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ Νίγρη, ξεφεύγουν ἀπ' τὴ δύναμή μας. Θαρρῶ πὼς πέρσυ ἔστειλαν στὸ Σαμπρὺ μιὰν ἀποστολή, κι' αὐτὸς ἀναγνώρισε τὴ Γαλλικὴ προστασία. Μὰ ὅλ' αὐτὰ εἶναι ψεύτικα κι' οἱ βάρβαροι δὲν παύουν νὰ κάνουν λῃστεῖες κι' ἁρπαγὲς δούλων.

— Πιστεύετε ὅτι τὸν κ. Ραμπλὸ τὸν ἔπιασαν σωματέμποροι;

— Ὅλα γίνονται. Βρίσκομαι σὲ φοβερὴ ἀνησυχία. Θὰ βρῶ τὸ συνταγματάρχη Ντεμπόρντ νὰ τοῦ μιλήσω. Μόνο αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀσκήσει ἐπιρροὴ σὲ τόση ἀπόσταση.

— Θἄρθω καὶ γὼ μαζί σας, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Γιώργος Καρδινιάκ.

Καὶ στὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔννοιωθε γιὰ τὴν οἰκογένεια Ραμπλό, μάντευε τὶς χαρὲς καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ θὰ ἐρχόνταν νὰ τὸν ἀνταμείψουν γιὰ τοὺς κόπους του καὶ τὶς δοκιμασίες του.

Ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ γνώριζε καλὰ τὸν κ. Ἀντοναί καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε σὰν ἕνα Γάλλο, ποὺ ἐνδιαφεροταν θερμὰ γιὰ τὸν ἐκπολιτισμὸ τῶν ἀποικιῶν. Γνώριζε ἀκόμα καὶ τὸν κ. Ραμπλό, τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὴν τόλμη του, καὶ πολλὲς φορὲς τὸν εἶχε βοηθήσει στὶς ἐμπορικὲς του ἐπιχειρήσεις, δίνοντάς του στρατιωτικὴ προστασία καὶ τοπογραφικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ χώρα ὅπου εἰσχωροῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Μιὰ ἀνοιξιάτικη ἡμέρα ποὔτυχε ν' ἀρχίζῃ καὶ τὸ καινούργιο φεγγάρι, κάποια ἐξαιρετικὴ κίνηση γινόταν στὸ βασίλειο τῶν Νεράϊδων.

Ὅλες τους ἦσαν καλεσμένες σὲ μιὰ μεγάλη γιορτή, ποὺ ἔδινε τὸ ἴδιο βράδυ ἡ βασίλισσα τῶν Νεράϊδων στὸ λαό της.

Καθὼς λοιπὸν τὸ φαντάζεσθε, τὴν ὡρισμένη ὥρα ὅλες αὐτὲς οἱ νεράϊδες ἔφθασαν ἀπὸ παντοῦ μαζωμένες μὲ τάξη καὶ προθυμία. Ἡ καθεμιά τους ἤρθε ταξιδεύοντας σύμφωνα μὲ τὸ δικό της ἰρόπο· ἄλλες καθισμένες ἀπάνω σὲ ζαφίρια ποὺ τὰ τραβοῦσαν ὄμορφες πεταλοῦδες, ἄλλες ἐπάνω σὲ ροδόφυλλα ποὺ τὰ ἔφερνε ὁ ἀέρας.

Μιὰ μονάχα νεραΐδα ἔλειπε ἀπὸ τὴ γιορτή. Ἀπὸ πολὺ πρωΐ μιὰ ἀπὸ τὶς συντρόφισσες τῆς βασίλισσας, ἡ Ἀγγελίνα, ποὺ τὴν ἔλεγαν καὶ Δακρυσμένη Νεράϊδα ἐξαιτίας τῆς θλίψης ποὺ δοκίμαζε γιὰ ὅλα τὰ ἄτυχα πλάσματα, εἶχε βγεῖ μὲ μεγάλη βία ἀπὸ τὸ παλάτι.

Τὴν εἶχαν ἐξαφνα σηκώσει ἀπὸ τὸν ὕπνο της κάτι ἀπελπιστικὲς φωνές, κάτι παιδιάτικα κλάματα, ποὺ μόλις τἄκουσε, ἀμέσως ἔτρεξε κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἐρχόταν ὁ θόρυβος. Καθὼς ἔτρεχε μὲ βία, τὰ μαλλιά της ἀνέμιζαν στὸν ἀέρα, ἐκυμάτιζε τὸ χρυσὸ καὶ γαλάζιο φόρεμά της καὶ στὰ χέρια της κρατοῦσε τὸ ἐλεφάντινο ραβδί της, τὸ σύμβολο τῆς δύναμής της...

Ἀφοῦ ἔτρεξε ἀρκετά, στάθηκε τέλος στὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους, μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα, ποὔταν κάτι μικρὰ παιδάκια· αὐτῶν τῶν παιδιῶν οἱ φωνὲς εἶχαν ξυπνήσει τὴν Ἀγγελίνα. Ἔκλαιγαν γιατὶ οἱ γονεῖς τους εἶχαν μείνει μακριὰ μέσα στὸ δάσος κι' εἶχαν περάσει ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νἄναι τὸ πρωΐ ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἐργασία· καὶ τὰ παιδιά τους ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπαν νἄρχουνται τὴ συνηθισμένη ὥρα, εἶχαν τρομάξει πάρα πολύ.

Μὰ ἡ ἐπίσκεψη τῆς καλῆς Νεράϊδας τοὺς ξανάφερε γιὰ λίγον καιρὸ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὰ γέλια τους ἐγέμισαν τὴ φτωχική τους καλύβα.

Κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα, ἡ Ἀγγελίνα θυμήθηκε πὼς ἦταν ἡ ὥρα ποὺ θἄρχιζε ἡ γιορτὴ καὶ πῆγε νὰ φύγῃ· μὰ ὅλοι ἐφώναζαν μὲ κλάματα καὶ τὴν κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της. Ἡ καλὴ Νεράϊδα τότε τί νὰ κάνῃ κι' αὐτή; Χαμογελοῦσε κι' ὅλο ὑποχωροῦσε στὴν ἀξίωση τῶν μικρῶν της φίλων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνας γρύλλος, ποὺ ἤρθε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν νεράϊδων, ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ ἐπάνω στὴ γωνιά: «Στὸ τραπέζι, Ἀγγελίνα! τὸ ἐπίσημο συμπόσιο ἀρχίζει καὶ κανένα πιὰ δὲν περιμένουν. Στὸ τραπέζι! γρήγορα στὸ τραπέζι! γιατὶ ὅσο θυμᾶμαι, ποτὲ δὲν ἔχει γίνει τόσο ὡραῖο συμπόσιο. Ἔλα, γρήγορα!»

«Μὲ πάλι τὰ παιδιὰ τὴν ἐκρατοῦσαν...»
(Σελ. 219, στ. 6'.)

Κατόπι νὰ καὶ μιὰ βραδυνὴ πεταλοῦδα, ποὺ ἤρθε κι' ἐχόρευε γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα. «Στὸ χορό, Ἀγγελίνα! ἐφώναζε κι' αὐτή. Τώρα ἡ σάλλα εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἁρμονία κι' ἀπὸ φῶς. Στὸ χορό! γρήγορα στὸ χορό! γιατὶ ὅσο θυμᾶμαι, ποτὲ δὲν ἔχει γίνει τόσο ὡραῖο ἑσπερίδα.»

Ἡ Ἀγγελίνα ἐπῆγε πάλι νὰ φύγῃ· μὰ πάλι τὰ παιδιὰ τὴν ἐκρατοῦσαν μὲ φωνὲς καὶ κλάματα. «Ἄχ, μὴ μᾶς ἀφήνεις ἀκόμα, ἔλεγαν. Θέ μου, μονάχα τί θὰ γίνουμε τὴ νύχτα, ὅταν ἡ λάμπα θὰ σβύσῃ, ὅταν ὁ λύκος θὰ δείξῃ τὰ μεγάλα του μάτια στὶς σκισμάδες τῆς πόρτας κι' ἐμεῖς θἀκοῦμε στὸ δάσος νὰ βογγάῃ ὁ ἀέρας καὶ νὰ φωνάζουν οἱ κλέφτες;»

Καὶ ἡ καλὴ Νεράϊδα χαμογελοῦσε κι' ὑποχωροῦσε ὁλοένα. Ἔξαφνα ὅμως ἀκούστηκε μιὰ φοβερὴ φωνὴ νὰ φωνάζῃ: «Ἀγγελίνα! Ἀγγελίνα!» Τὴν φώναζε ἡ βασίλισσα, ποὺ ἦταν πολὺ θυμωμένη ἐξαιτίας τῆς μεγάλης της ἀπουσίας.

Τρομαγμένη ἡ Ἀγγελίνα ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὰ μικρὰ χεράκια ποὺ τὴν περικύκλωναν κι' ἔδωκε ἔξω γρήγορα. Μ' ἀλίμονο! ἔφυγε πολὺ γρήγορα, γιατί, συγχυσμένη καθὼς ἦταν, ξέχασε τὸ ραβδί της, ποὺ τὄχε πάρει κι' ἔπαιζε μ' αὐτὸ τὸ μικρότερο παιδὶ στὴν κούνια του.

Ἀλλά, καθὼς θὰ ξέρετε, μιὰ Νεράϊδα ποὺ χάνει τὸ ραβδί της, εἶναι πιὰ χαμενη. Ἡ καϊμένη ἡ Ἀγγελίνα δὲν εἶχε καταλάβει τὴ δυστυχία της καὶ μονάχα ἀπὸ τὰ μουρμουρητὰ ποὺ ἐψιθύριζαν ὅλοι μὲ θυμὸ σὰ μπῆκε στὸ παλάτι, ἐννόησε τί εἶχε συμβεῖ.

Ὡδήγησαν ἀμέσως τὴν ἔνοχη σ' ἕνα δικαστήριο, — πρόεδρος ἡ βασίλισσα, — καὶ τὴν καταδίκασαν νὰ τρέχῃ στὸν κόσμο μὲ μορφὴ ἄσπρου ποντικιοῦ.

Καὶ νὰ πὼς ἡ δακρυσμένη Νεράϊδα μεταμορφώθηκε σἄσπρο ποντικι.

(Κατὰ τὸν Hégésippe Moreau)

ΚΑΡΙΛΑΟΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Μὲς στὴ νύχτα τὴ βαθιὰ
Τάστρα κόκκινα φεγγίζουν·
Μὲς στο πέλαγο βαθιὰ
Κάποια φῶτα φωσφορίζουν.

— Τὸ καράβι ποὺ γιὰ χῶρες
Μακρυνὲς ἔχει σαλπάρει,
Τὴν ψυχή μου γ' ἄλλες χῶρες
Μακρυνὲς τὴν ἔχει πάρει.

Καὶ κοιτῶ ἀπὸ τἄκρογιάλι
Τὸ καράβι ποὺ ὅλο πάει·
Ξεχασμένο στ' ἀκρογιάλι
Τόνειρο μὲ τριγυρνάει:

— Σὲ τρικάρτο καράβι
Καπετάνιος τριγυρνῶ·
Στοιχειωμένο τὸ καράβι
Κι' οὔτε φτάνω, οὔτε γυρνῶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅπως ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δυνατὴ θλίψη, αἰσθάνεται κανεὶς νὰ κρυφοδυναμώνῃ μέσα του κάποια χαρά, ἔτσι κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ἀποτυχία, αἰσθάνεται νὰ τοῦ δυναμώνῃ ἡ αὐτοπεποίθηση.

***

Κι' ὁ κοριός, ὅταν εἶναι χορτάτος, περπατεῖ μὲ ξιοπρέπεια.

Δ. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑ·Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΤΑ τὸ Σολωμό, ὁ Βαλαωρίτης. Μετὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ πρώτου στὴν Ἀθήνα, ἡ Ἑκατονταετηρίδα τοῦ δευτέρου στὴ Λευκάδα, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του. Κι' ἡ γιορτὴ αὐτὴ πολὺ πιὸ ἐπίσημη καὶ πομπική. Ὁ πρωθυπουργός, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ πρύτανις κι' ὁ ἀντιπρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, ἄλλοι ἐπίσημοι πλῆθος, μὲ τὴν οἰκογένεια Βαλαωρίτη, πῆγαν στὸ ποιητικὸ νησὶ νἀποκαλύψουν τὴν προτομή του. Ὅλοι οἱ κάτοικοι, χώρα καὶ χωριά, σηκώθηκαν στὸ πόδι. Σημαῖες, ἀψῖδες, ἐπιγραφές, ὑποδοχές, γεύματα, λαμπαδηφορίες, πυροτεχνήματα, μουσικές, κανόνια. Καὶ λόγοι καὶ ποιήματα κι' ὅ,τι τελοσπάντων γίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις.

Φυσικά, γιατὶ ἡ γιορτὴ τοῦ ποιητῆ γινόταν στὴν ἴδια του τὴν πατρίδα. Τέτοια ἔγειναν μιὰ φορὰ καὶ στὴ Ζάκυνθο, ὅταν γιορτάσθηκε ἡ ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Σολωμοῦ κι' ἀποκαλύφτηκε τὸ ἄγαλμά του, στημένο στὴ μεγαλύτερη πλατεῖα. Σημειώστε πὼς ὁ Βαλαωρίτης ἦταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη καὶ δυνατὴ οἰκογένεια, ποὺ πολιτευόταν κιόλα στὴ Λευκάδα, κι' ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ ποιητὴς ἔβγαινε βουλευτὴς ἢ πληρεξούσιος. Ἐπίσης μεγάλη, δυνατή, καὶ τοῦ Σολωμοῦ ἡ οἰκογένεια. Ὁ ἴδιος δὲν πολιτεύθηκε ποτέ· ὁ ἀδελφός του ὅμως, ὁ Δημήτριος Σολωμός, χρημάτισε καὶ πρόεδρος τῆς Γερουσίας τοῦ Ἰόνιου Κράτους στὴν Κέρκυρα. Οἱ τιμὲς λοιπὸν αὐτὲς δὲν γίνονται μόνο στοὺς μεγάλους ποιητὲς· γίνονται καὶ στὶς μεγάλες τους οἰκογένειες.

Ἂν, παραδείγματος χάρη, ὁ Βαλαωρίτης ἦταν ἀπὸ μιὰ μικρή, φτωχή, λαϊκὴ οἰκογένεια, θὰ κουβαλιόνταν σήμερα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐπίσημοι στὴ Λευκάδα γιὰ τὸ μνημεῖο του καὶ θὰ σηκωνόταν ὅλο τὸ νησὶ στὸ πόδι γιὰ νὰ γιορτάση; Δὲν τὸ ξέρω. Κι' ὁ Ἀχιλλέας Παράσχος ἦταν ἕνας μεγάλος ποιητής, πολὺ φημισμένος στὸν καιρό του, ποὺ ὅταν πέθανε, τὸ 1895, ὅλη ἡ Ἀθήνα ἀκολούθησε τὴν κηδεία του. Ἀλλὰ κανένα ἄγαλμα, καμμιὰ προτομή, κανένα μνημεῖο καὶ καμμιὰ γιορτὴ δὲν ἔγεινε γιὰ τὸ φτωχό, τὸ λαϊκὸ Παράσχο, οὔτε στὸ Ναύπλιο ὅπου γεννήθηκε, οὔτε στὴν Ἀθήνα ὅπου ἔζησε.

Μπορεῖ νἄχουμε Δημοκρατία στὴν Ἑλλάδα· ἀλλὰ οἱ δημοκρατικὲς ἰδέες δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο ριζωμένες, ὥστε νἀφομοιώνουμε τέλεια ἕνα μεγάλο ποιητὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια μ' ἕνα μεγάλο ποιητὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ μικρή. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀργότερα. Ὅταν θὰ μεγαλώσετε ἄξαφνα σεῖς, στὴ δική σας συνείδηση, τὴ νέα, τέτοια διάκριση δὲν θὰ χωρῇ. Κι' ἂν γίνετε μιὰ μέρα πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, ἐπίσημοι, μὲ τὴν ἴδια προθυμία θὰ πηγαίνετε νὰ τιμήσετε κι' ἕνα μεγάλο ποιητή, φτωχὸ σὰν τὸν Παράσχο, κι' ἕνα μεγάλο ποιητὴ ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, σὰν τὸ Σολωμὸ καὶ τὸ Βαλαωρίτη.

Ὡστόσο οἱ τρεῖς αὐτοὶ ποιητές, ποὺ ἡ περίσταση τὄφερε νὰ τοὺς ἀραδιάσω ἐδῶ μαζί, στάθηκαν οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι τοῦ καιροῦ τους. Ὁ Ροΐζης, ὁ ἐξοχος κριτικός, στὴν περίφημη, τὴν ἱστορικὴ μελέτη του «Περὶ Συγχρόνου Ἑλληνικῆς Ποιήσεως» (1876), ἀπ' τοὺς νεκροὺς τότε ξεχωρίζει τὸ Σολωμὸ κι' ἀπ' τοὺς ζωντανοὺς μόνο τὸν Βαλαωρίτη καὶ τὸν Παράσχο. Νεώτεροι κριτικοὶ ξέθαψαν κατόπι καὶ πρόσθεσαν στὴν τριάδα αὐτή, σχεδὸν ἰσοδύναμο, καὶ τὸν Κάλβο. Ἀλλὰ κανέναν ἄλλο δὲ θεώρησαν τόσο μεγάλο. Οὔτε τὸν Ζαλοκώστα, οὔτε τὸν Μαρκορά, οὔτε τὸν Παπαρρηγόπουλο, οὔτε τὸν Τυπάλδο, μολονότι κι' αὐτοὺς τοὺς ἐκτιμοῦν πολύ. Καὶ πάλι, πλάϊ στὸ Σολωμό, δὲν βάζουν κανένα. Ἐκεῖνος ἦταν ἡ κορυφή. Ἔπειτα ἔρχονται ὁ Βαλαωρίτης κι' ὁ Παράσχος.

Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ Σολωμὸς ἦταν ἀσύγκριτα πιὸ σοφός, πιὸ βαθύς, πιὸ πυκνὸς κι' ἀπ' τοὺς δυό. Μ' ἕνα μόνο στίχο πολλὲς φορὲς ἔλεγε ὅσα οἱ ἄλλοι μ' ἕνα ὁλάκερο ποίημα. Καὶ σὰ νἄβλεπε πιὸ ψηλὰ καὶ πιὸ μακριὰ ἀπ' ὅλους, εἶδε ποιὸς δρόμος ὁδηγοῦσε στὴν ἄνθηση καὶ στὴν ἀκμὴ τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας καὶ τὸν ἔδειξε. Ὁ Παράσχος ἔγραψε τὰ περισσότερά του ποιήματα στὴν καθαρεύουσα, ἀνίκανος νὰ καταλάβῃ πὼς βρισκόταν σ' ἕνα δρόμο στραβὸ καὶ πὼς σὲ λίγα χρόνια λογοτεχνήματα, ποιήματα, σὲ τέτοια γλῶσσα δὲν θὰ διαβαζόνταν. Ὁ Βαλαωρίτης τἄγραψε ὅλα στὴ δημοτική. Τὴν πλούτιζε μάλιστα μὲ μιὰ συστηματικὴ λεξιθηρία, μ' ἕνα πλῆθος λαϊκὲς κι' ἰδιωματικὲς λέξεις, πρωτόφαντες, ἄγνωστες, ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ τὶς ἐξηγῇ. Εἶχε ὅμως τὴν ἰδέα ὁ Βαλαωρίτης πὼς μόνο γιὰ τὴν ποίηση ἦταν αὐτὴ ἡ γλῶσσα καὶ πὼς γιὰ τὴν πεζογραφία ἔπρεπε νἄχουμε τὴν καθαρεύουσα, ποὺ τὴ μεταχειριζόταν κι' αὐτὸς στοὺς προλόγους καὶ τὰ σημειώματα τῶν ποιημάτων του. Ἀλλὰ μόνο ὁ Σολωμὸς κήρυξε τὴ *μιὰ γλῶσσα*, μόνο αὐτὸς μεταχειριζόταν τὴν ἴδια δημοτικὴ καὶ στὰ ποιήματά του καὶ στὰ πεζά, δίνοντας ἔτσι τὸ μεγάλο παράδειγμα, ποὺ ἀργότερα τὸ βρῆκαν σωστὸ καὶ τὸ ἀκολούθησαν ὅλοι. Γι' αὐτό, καθὼς σᾶς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἡ θέση τοῦ Σολωμοῦ στὴ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία βρίσκεται τόσο ψηλά, ψηλότερ' ἀπὸ κάθε ἄλλου ὥς τώρα: εἶναι ὁ Γενάρχης.

Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ «φιλολογικὴ ἰδέα» τοῦ Σολωμοῦ ἦταν ὁλάκερη, πλέρια, ἐνῷ τοῦ Βαλαωρίτη ἦταν μισή. Στὴν ποίηση ὅμως ἔκαμε κι' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσε κι' ἔκαμε πολύ, πάρα πολύ! Τὸ ποιητικό του ἔργο εἶναι ἀληθινὰ μεγάλο κι' εἶναι ἔργο καθαυτὸ ἐθνικό. «Εἶχε κλείσει στὴν ψυχή του» κι' ὁ Βαλαωρίτης «τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εἶχε νοιώσει νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ κάθε εἶδους μεγαλεῖο». Στάθηκε κι' αὐτὸς ἕνας μεγαλόφωνος ψάλτης τῶν ἡρώων, τῶν ἡρωικῶν ἄθλων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τὸ ἄσμα του ποὺ τέρπει τόσο, ἐνθουσιάζει μαζί, ἐμπνέει τὴ φιλοπατρία, φρονηματίζει. Τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς Πατρίδας, τῆς Θρησκείας, τῆς Ἐλευθερίας, λάμπουν σὲ κάθε του ποίημα. Εἶναι ρητορικός, ἀλλὰ συχνὰ γίνεται καὶ πλαστικός, ἀληθινὸς καλλιτέχνης. Ρέει σὰ χείμαρρος, ἀλλὰ καὶ παρασταίνει, καὶ ζωγραφίζει. Πότε λυρικός, πότε ἐπικός, πότε δραματικός, ἀλλὰ πάντα ποιητής.

Σὰν τὸ ἔργο του, σὰν τὴ μορφή του, ὡραία στάθηκε κι' ἡ ζωὴ τοῦ Βαλαωρίτη. Νέος ταξίδεψε πολύ, περιπλανήθηκε, εἶχε περιπέτειες, χάρηκε τὸν κόσμο. Ἀλλὰ καὶ σπούδασε, ἔμαθ' ἐπιστήμη καὶ γράμματα γερά. Νωρὶς φημίσθηκε γιὰ ποιητής, ἀλλὰ καὶ γιὰ ρήτορας στὴ Βουλὴ τῆς Κέρκυρας ὅπου εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ὑπογράψῃ τὴν Ἕνωση τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Γιὰ λίγο, ἔκαμε βουλευτὴς καὶ στὰς Ἀθήνας. Ἔπειτ' ἀποσύρθηκε στὴ Λευκάδα καὶ στὴ Μαδουρή, — ἕνα νησάκι κοντὰ στὴ Λευκάδα, ὅπου εἶχε τὴ βίλλα του,—κι' ὁ μεγάλος ποιητὴς ἔζησε πιὰ σὰν ἐρημίτης. Τὸ 1874 προσκαλέστηκε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο νὰ ἐκφωνήσῃ ποίημα στἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πατριάρχη. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ τὸ Βαλαωρίτη, ἦταν θρίαμβος κι' ἀποθέωση. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη συγκίνηση τὸν χτύπησε στὴν καρδιά. Καὶ γυρίζοντας στὸ ἐρημητήρι του νὰ ἡσυχάσῃ, δοξασμένος ὅσο κανένας Ἕλληνας τοῦ καιροῦ του, πέθανε κεῖ σὲ λίγα χρόνια. Τὸ ἔργο του ὅμως καὶ τὄνομά του ἔζησαν, ζοῦν καὶ θὰ ζήσουν αἰώνια. (*)

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

(*) Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Βαλαωρίτη εἶναι ἡ λυρικὴ συλλογὴ «Μνημόσυνα» καὶ τὰ ἐπικολυρικὰ ποιήματα «Κυρὰ-Φροσύνη», «Θανάσης Διάκος» καὶ «Φωτεινός». Τὸ γνωστότερο ἴσως ἀπ' ὅλα, εἶναι τὸ ποίημά του στὸ Πατριάρχη Γρηγόριο Ε', τὸ δὲ ἀριστούργημά του ὁ «Ἀστραπόγιαννος». —Φ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ. (Συνέχεια)

Συλλογιζόταν τὴν καλοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ τὴν εἶχε σώσει ἀπ' τὸ θάνατο κι' εἶχε φροντίσει νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ὅπως ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τους οἱ πιὸ φιλόστοργοι γονεῖς. «Γιατὶ νὰ τὸν πικράνω,— ἔλεγε σιγὰ-σιγὰ ἡ Μαρίκα κι' οἱ λυγμοὶ τῆς ἔπνιγαν τὴ φωνή,—γιατὶ νὰ τὸν πικράνω τὸν καλό μου τὸν πατέρα; Φταίει τώρα ἂν θυμώσῃ καὶ μὲ καταραστῇ, ἀκόμα κι' ἂν μὲ διώξῃ, ἀφοῦ ἔδειξα τόση ἀχαριστία στὸν εὐεργέτη μου;.. Δὲν εἶμαι ὅμως ἀχάριστο κορίτσι ἐγώ, μπάρμπα-Γεροθωμά μου, ὄχι, δὲν εἶμαι!.. Νἆξερες πόσο σἀγαπῶ, καλέ μου πατερούλη!.. Κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ἄλλη φορά... συχώρεσέ με καὶ δὲν θὰ φανῶ πιὰ τόσο κακὸ κορίτσι!.. Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι, γιατὶ σπαράζεται ἡ καρδιά μου ὅταν συλλογιέμαι πὼς ἔγεινα αἰτία νὰ πικραθῇ ὁ πατέρας μου, ὁ εὐεργέτης μου!»

«Ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Φανῆς...» (Σελ. 221, στ.)

Αὐτὰ ἔλεγε κι' ἔκλαιγε σκεπασμένη ἀπ' τὸ κεφάλι. Ἤθελε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ, νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Γεροθωμᾶ, νὰ τοῦ γυρέψῃ συχώρεση· ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε, γιατὶ συλλογιζόταν πὼς τὸ φταίξιμό της ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τῆς τὸ συχωρέσῃ ὁ Γεροθωμάς!

Ὅλη τὴ νύχτα, ἡ Μαρίκα λαγοκοιμόταν. Μόλις ἔκλεινε τὰ μάτια της, ἔβλεπε ὄνειρα ἄσχημα καὶ τἄνοιγε πάλι φοβισμένη... Τέλος πάντων ὁ Θεὸς ξημέρωσε τὴν ἡμέρα κι' ἡ Μαρίκα σηκώθηκε καὶ πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι της.

Ἦταν κατάκοπη, ἀδιάθετη καὶ συλλογιζόταν μὲ τί πρόσωπο θὰ ξανάβλεπε τὸ Γεροθωμά. Ντύθηκε γρήγορα. Καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς θόρυβο, μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ γέρου.

Αὐτὸς ὁ δύστυχος κοιμόταν ἀκόμα πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ κι' ἦταν χλωμός. Πλησίασε ἡ Μαρίκα ἐλαφρά, στάθηκε μπροστά του ἀκίνητη καὶ τὸν κοίταζε... Μιὰ στιγμή, ἄξαφνα, ἀνοίγει τὰ μάτια του ὁ Γεροθωμὰς καὶ βλέπει τὴ Μαρίκα. Τί λυπημένη ποὺ τοῦ φάνηκε! Τὴ λυπήθηκε καὶ δὲν τοῦ βάσταξε ἡ καρδιὰ νὰ τὴ μαλώσῃ. Σηκώθηκε μόνο, τεντώθηκε κι' εἶπε:

— Ἴδες! χτὲς τὸ βράδυ ἤμουν τόσο κουρασμένος, ποὺ ἀποκοιμήθηκα δῶ-χάμου ντυμένος καὶ ξημερώθηκα. Εἶμαι κατακομμένος. Ἐσύ, μικρούλα, πῶς πέρασες ἀπόψε;

Κι' ἔσκυψε, καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο, ὅπως συνήθιζε κάθε πρωί. Μόνο ποὺ δίστασε λίγο, σὰ νὰ φοβήθηκε μὴν τὰ χάσῃ ἡ Μαρίκα καὶ ντραπῇ. Αὐτὴ ὅμως δὲν κατάλαβε τὴν αἰτία τοῦ δισταγμοῦ του. Ἐνόμισε πὼς ἦταν ἀπὸ δυσαρέσκεια, ἀπὸ θυμό. Καὶ δὲν τόλμησε πάλι νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ σφάλμα της καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συχώρεση.

— Ἔλα, Μαρίκα μου, τῆς εἶπε ὁ Γεροθωμάς· κάμε γρήγορα νὰ πιοῦμε τὸν καφέ μας, νὰ σιγυρίσῃς καὶ νὰ σὲ πάω στῆς κυρίας Φανῆς. Θὰ χαροῦν πολὺ νὰ τοὺς πῇς πῶς πέρασες χτὲς στὸ γάμο.

Ἡ Μαρίκα ἀναστέναξε κι' ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ τὶς κάμαρες. Ἔπειτα κάθησαν ὅλοι νὰ πιοῦν τὸν καφέ. Ἡ κυρὰ-Παύλαινα παρατήρησε τὴν ἀνορεξιὰ καὶ τὴν ἀκεφιὰ τῆς Μαρίκας. Κι' εἶπε κάπως θριαμβευτικὰ τοῦ Γεροθωμᾶ:

— Βλέπεις πὼς τὰ παιδιὰ δὲν κάνει νὰ παραδιασκεδάζουν; Ἡ μικρή, φαίνεται, χόρεψε πολὺ καὶ κουράστηκε. Μπορεῖ καὶ νὰ παράφαγε καὶ νἄναι στομαχιασμένη. Δὲν τὴ βλέπεις πῶς εἶναι;.. Τί σοῦλεγα; Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι γιὰ παιδιά!

Καὶ ποῦ νἄξερε ἡ κυρὰ-Παύλαινα πὼς ἄλλη ἦταν ἡ αἰτία, κι' ὄχι ὁ παλὺς χορὸς κι' ἡ πολλὴ διασκέδαση!..

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ὁ Γεροθωμὰς πῆρε τοὺς μύλους του, πῆρε καὶ τὴ Μαρίκα καὶ βγῆκαν.

Στὸ δρόμο, ἡ μικρὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἄκεφη· κι' ὁ Γεροθωμὰς πάλι δὲν ἔλεγε λέξη καὶ μάλιστα προσπαθοῦσε νἀπομακρύνεται ὅσο μποροῦσε ἀπ' τὴ Μαρίκα. Αὐτὴ νόμιζε πὼς ὁ Γεροθωμὰς τὄκανε γιατ' ἦταν θυμωμένος μαζί της καὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά· ἐνῷ ὁ καϊμένος ὁ γέρος ἀπομακρυνόταν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν εἶναι κοντά της καὶ ντρέπεται. Ὤ, καθόλου θυμωμένος δὲν ἦταν! μόνο λυπημένος, γιατὶ συλλογιζόταν πάλι πὼς ἡ Μαρίκα δὲν τὸν καταδέχεται...

Τελοσπάντων ἔφτασαν στῆς κυρίας Φανῆς. Ἐκεῖ ἡ Μαρίκα κάθησε σιωπηλὴ στὴν ἐργασία της· κι' ὁ Γεροθωμὰς ἔφυγε περίλυπος, νὰ κάμῃ τὸ συνηθισμένο του γύρο καὶ νὰ πουλήσῃ τοὺς μύλους του. Ἀναγκαστικά, σφύριζε μὲ τὴ φλογέρα του, δὲν εἶχε ὅμως καθόλου ὄρεξη νὰ τραγουδῇ καὶ τὸ «κλάψετε, κλάψετε, παιδιά»...

Ὡστόσο ἡ Μαρίκα ἔρραβε.

Κι' ἡ κυρία Φανή, καθὼς κι' ἡ Αἰμιλία, ἀποροῦσαν ποὺ τὴν ἔβλεπαν σήμερα ἔτσι ἀνόρεχτη κι' ἀμίλητη, ἐνῷ ἄλλη φορὰ ἡ γλῶσσα της ἔκοβε ψαλλίδι.

— Ἴσα ἴσα σήμερα ἔπρεπε νὰ μιλᾷ, ἔλεγε ἡ Αἰμιλία, νὰ μᾶς διηγῆται πῶς πέρασε χτὲς στὸ γάμο. Τί νὰ ἔχῃ ἄραγε;

Ἐπιτέλους ἡ κόρη τῆς κυρίας Φανῆς δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ καὶ τὄπε καὶ τῆς ἴδιας τῆς Μαρίκας:

— Μὰ τί ἔπαθες σήμερα; Τί τὴν ἔκαμες τὴ γλῶσσα σου; Μὴν τὴν ἄφισες στὸ χωριό; Τόσην ὥρα σὲ ρωτᾶμε πῶς πέρασες στὸ γάμο, καὶ μᾶς λὲς «ὡραῖα, ὡραῖα» χωρὶς τίποτ' ἄλλο. Μὰ μεῖς θέλομε νὰ τὰ μάθουμε ὅλα. Χόρεψες πολύ; Τὸ τραπέζι τοῦ γάμου ἦταν ὡ αἶο; Σοῦ ἄρεσε τὸ χωριό; Ἡ νύφη ἦταν καλὰ στολισμένη;

Ἡ Μαρίκα σήκωσε τὸ κεφάλι της μὲ κόπο, θέλησε νἀποκριθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της, ἔπνιξαν τὴ φωνή της στὸ λαιμό. Σηκώθηκε τότε μὲ ὁρμή, πέταξε μακριὰ τὸ ράψιμό της κι' ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Φανῆς.

Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι! Τί σπαρακτικὸ θέαμα ἦταν νὰ τὴ βλέπῃ κανεὶς νὰ κλαίῃ ἔτσι ἀκράτητα κι' ἀπαρηγόρητα, χωρὶς νὰ λέῃ λέξη!

Ἡ κυρία Φανὴ κατάλαβε ἀμέσως πὼς κάτι εἶχε ποὺ τὴ βασάνιζε καὶ τώρα ἤθελε νὰ ξεσπάσῃ, νὰ ξεθυμάνῃ. Τὴν κρατοῦσε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἄφινε νὰ κλαίῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

50.

Ὁ Νοῦς εἶν' ὁδηγός, σοφὸς κριτής,
Ἀνόλογα μᾶς ἐπαινεῖ, μᾶς θέρνει.
Ἀκούραστος ἀκόμα δουλευτής,
Δίνει πολλά, ἐνῷ μὲ λίγα παίρνει.

Χαρὰ σ' αὐτὸν ποὖχει τὸ νοῦ σωστό,
Ἄλλοι σ' ἐκείνους ποὺ ἀλαφροζυγίζουν!
Τί κι' ἂν τοὺς συμβουλεύουν ἑκατό;
Γνῶμες αὐτοὶ σοφὲς δὲ χαμπαρίζουν...

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΤΧΤΙΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 68]

Γλυστρᾶ τὸ κῦμα κι' ἀπαλά
τὴν ἀμμουδιὰ ἀγκαλιάζει·
πέρα στὸ μῶλο σιγαλά,
ἕνα καΐκι ἀράζει.

Ἀπ' τὸ βουνὸ ξεπρόβαλε
ἐκστατικὴ ἡ σελήνη
καὶ τάργυρά της κύματα
πάνω στὶς βάρκες χύνει.

Στὴ φεγγαροφωτη βραδιὰ
φύλλο δὲν ψ.θυρίζει
κι'ἀπὸ τὴ βαρκα ἕνας ψαρὰς
παλιὸ τραγούδι ἀρχίζει.

Σὰν τί ἀνάμνησες παλιές,
ψαρά, νὰ σοῦ θυμίζει;
τραγούδα ὥς ποὺ νὰ κοιμηθῶ,
στὴ βάρκα πάρμενίζει.

Φαληρική Αὔρα

ΗΛΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ...

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 45]

Πρωὶ-πρωὶ κατέβηκα νὰ περπατήσω μονάχη στὸν κῆπο. Ξάστερος οὐρανός. Λεπτὸ ἀεράκι ἀργοσαλευε τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δένδρων. Τί μέρα ὁλόχαρη ποὺ θᾶναι σίγουρα κι' ἡ σημερινή! Σαν ψέμμα μοῦ φαίνεται... Ἔφυγε ὁ χειμώνας τόσο γλήγορα; Εἶναι δυνατό; Φλεβάρης μήνας κι' ὅμως τί γλυκὸ καὶ σχεδὸν ζε στὸ πρωινό! Καὶ τα χωρίσματα τοῦ κηπου ὅλα καταπρασινα.

Θυμᾶμαι, ἄλλες χρονιές, τὴν ἴδια ἐποχη, ἦταν ὅλα ἄσπρα. Καὶ εἴχαμε κρύο, κρύο τρομερό. Ἄσπρη ἡ γῆς, ἄσπρα καὶ τὰ κλώνια τῶν δέντρων γέρνανε ὥς κάτω, ἀπ' τὸ βάρος τοῦ παγεροῦ φορτίου ποὺ τὰ σκέπαζε. Ἄσπρες οἱ στέγες, παγωμένο τὸ νερὸ τῆς δεξαμε·ῆς, ἄσπρες κι' ἐπικίντυνα γλυστερὲς οἱ πλακες τῆς αὐλῆ. Κι' ὁ οὐρανὸς μολυβένιος, πένθιμος... Τώρα παντοῦ τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας καὶ τὸ χρῶμα το ἑλληνικό. Κι' ὅλα γελοι.νε πρόσχαρα.

Πρώιμη ἄνοιξη. Νοιώθω πὼς κάτι νέο, ἀσυνεθιστο γίνεται μέσα μου. Το ὑγιεινὸ ἀγέρι μὲ δροσίζει ὅμορφα, γεμιζοντάς με μὲ νέα δύναμη, σφρίγος, ζωή... Ἀπροσδιοριστο αἴσθημ . Εἶμαι ὅλη χαρά. Μοῦρχεται νὰ φωναξω, νὰ πηδήσω, νὰ τραγουδήσω, να μιλήσω κι' ἐγὼ τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν ποὺ ἔχουν κοντσέρτο στὴν καρυδιά, ἢ τῶν παιδιῶν ποὺ ξεφωνιζουνε τρελλὰ στο γειτονικὸ κῆπο. Κάποιο βαρος ἔφυγε ἀπὸ πανω μου κι' εἶμαι τί ἐλαφρή! Εἶναι σὰ μιὰ ἀπολύτρωση. Δὲ μὲ πιέζει πιὰ ἡ παγερὴ μαυρίλα τοῦ χειμώνα...

Ἄνοιξη, ἄνοιξη ἀγαπημένη μου, κάθε χαρᾶς κι' ἐλπίδας δωρήτρα πρόθυμη, παγκαλη κόρη, νοιώθω πὼς εἶσαι κοντά μου... Οὐρανὸς καὶ γῆ τὸ λένε... Καὶ ὅμως ἀκόμα δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω. Πότε, πότε θ' ἀντικρύσω τὸ σημάδι, τὸ πιὸ ἀλάνθαστο τοῦ ποιητοῦ ἔρχομοῦ σου; Πότε τὸ βλέμμα μου θὰ χαϊδέψῃ τὸ πρῶ.ο λατρεμμένο μου λουλουδάκι, το καθαυτὸ ἀνοιξιατικο λουλουδακι, τὸ μυρωμένο σου ἀγγελιοφόρο,τον ταπεινὸ μενεξὲ; Ἠ!ρεπει μέρες, μέρες να περεσουν ἀκόμα ὠ...

Τ. 'ναι κεῖ; Κατι κυανωπὸ ξεχωρίζει ἀνάμεσα ἀπ' τα χλωρα, καταπράσινα φυλλαράκια τῆς πρασιᾶς... Μὲ τὰ χέρια μου παραμερίζω βιαστικὰ το πράσινο καλυμμα καὶ νά! Στὰ θαμπωμένα μου μάτια ὁλόχαρο, βαθυκυανος καὶ δροσερὸς παρουσιαζεται ὁ πρῶτος μενεξὲς... Το καθαυτὸ τῆς ἄνοιξης ἀνθουδάκι... Ἄνοιξη ἄνοιξη! Ἦλθε κι' ὅλας. Τι γρήγορα! Πιστεύω τωρα. Εἶμαι μεθυσμένη ἀπὸ χαρά...

Δέλια

ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 58]

Ἡ Νίνα εἶναι στὶς στενοχώριες. Μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι καὶ μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια, ἀκούει τα λογια τῆς μαμμᾶς της, ποὺ λέγονται σὲ τονο ποὺ δὲ δεχεται ἀντιλογία.

— Δεν εἶσαι μωρὸ πιά, παιδί μου. Συλλογισου πὼς βούλωσες τα ἔντεκα! Γιαὐτὸ πρεπει να βάλῃς μιὰ ταξη στα παιγνίδια σου, στα μαθήματα σου, στὴν τεμπελια σου, σ' ὅλα. Μὴ θυμώνεις. Δὲν θέλω τὸ κακό σου. Φτάνουν οἱ τρέλες. Καιρὸς πια νὰ μαθῃς νὰ βυηθῆς καὶ μένα στὶς δουλιες τοῦ σπιτιοῦ —ὅσο μπορεῖς βεβαια— και νάρχίσῃς μαλιστα και κεντημα.

— Μα δὲν ξέρω, μαμμα, τόλμησε νὰ ψιθυρισῃ ἡ μικρουλα.

— Σούτ! Θὰ μαθῃς, τῆς απαντᾶ δυνατά.

Κάτι δάγκασε τὴν καρδιὰ τῆς Νίνας στα λόγια ἀφτά, κατι κακο ἔννοιωσε μεσα της να γεννιεται. Μὰ μια στιγμούλα μόνο, μιὰ μόνο στιγμή.

Γιατὶ τὸ σηκωμένο αὐθάδικα κεφαλακι ξανασκυψε, και τα μαγουλα βαφιήκανε πιο κόκκινα ἀπ' τη ντροπή, καὶ τα ματια μισοκλεισανε. Ἴσως ἀπὸ φοβο μη μποροσει κανένας καὶ οιαβασει τις σκεψεις της.

Ἄπλωσε τρέμοντας τὰ χεράκια της κι' ἄρπαξε το χερι τῆς μαννουλας της Νικησε ἡ αγαπη. Γιαὐτο φιλώντας τα, τῆς εἶπε σταθερά.

— Θὰ μάθω νὰ κάνω ὅ,τι θές, μαμμά!

Φ.λὶ γλυκό, στοργικὸ τῆς ἀπάντησε.

Ὀνειροπλέχτρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Οὔφ! τί ἀπαταστασίες εἶναι πάλι αὐτες ποὺ ἔκαμες ἐσὺ-μέσα, Τάκη; Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ.

— Καλὰ λοιπόν, κάθησε, μαμμά μου.

Δαμπρὸς Ἥλιος

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

Σύμφωνα μὲ τὴ Δήλωση ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 26ο φύλλο, ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἡ συνδρομη τῆς «Διαπλασεως» για τὸ Ἐσωτερικο, εἶναι: *15 δραχμὲς* ἡ ἐτησία, *40* ἡ ἑξαμηνη και *22* ἡ τρίμηνη. Ἐπομένως ὅσοι ἔχουν πληρωσει μὲ το παλαιὸ τιμολόγιο, πρεπει νὰ στειλουν τὸ συμπλήρωμ.τ, λογαριαζοντας δρ. 2,10 το μῆνα ἀπο 1ης Ἰουνίου ὥς τὴ λήξη τῆς συνδρομῆς τοῦ. 11: χ: ἐκεῖνοι που ἡ συνδρομή τους λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, θὰ στειλουν ἕξη μηνῶν διαφορά, 2,10×6=δρ. 12,60)

Ἐπίσης ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, παλαιοῦ ἢ νέου, γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ εἶναι *δρ. 2*. Τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου *δρ. 10*. Τὸ δικαίωμα ἀλλαγῆς διευθύνσεως *δρ.5*. Καὶ ἡ τιμὴ τῶν Μ. Ἀγγελιῶν: *δρ. 6* τὸ ἐλάχιστον τίμημα (1-10 λεξεις). Πέραν τῶν δεκα, ἡ λεξη *λεπτὰ 60*, μὲ πλάγια στοιχεία *λεπτὰ 10*, μὲ κεφαλαῖα *δρ. 1*. Καὶ ὁ χωριστὸς στίχος *δρ. 3*.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 24ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Τοῦ ἔτους 1924)

(Ἴδε Διάπλασιν 1923 σελ. 397)

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀρ.θμός, ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ξενοφων Κορωναιο, φυλλα 1560 (Κορυφαῖος).—Ναυαγος τῆς Κυνθιας, φυλ. 1257.—Ρόζα Φωτεινοῦ, φυλ. 780.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Γρηγ. Σιτης, φυλ. 520 —Σύλλογος« Αναγεννησις», 468.—Σύλλογος «Φειδωτὸς Βοσπορος», 442.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Δημ. Πιτσάκης, 366. Σύλλογος «Συναδελφωσις», 325. Σύλλογος «Περιδρομος» 286. Σμύρνη, 286. Μέγας Ναπολέων, 286. Δημοκράτης, 277. Ἐλεύθερο Πουλι, 260. Χρηστινα Δουδουμη, 260. Ναπολέων, 260. Ὑπνιαρα, 260. Θεοδ. Ἀθ. Χρηστίδης, 208, Τζαζ Μπάντ, 208. Χρυσομαλλουσα των Σφακιών, 182. Ἑλένη Ζωγραφου, 169. Μαίρη Δ Τσίτσα, 169. Σίπυλος, 169. Ἀντιλοπη, 156. Δροσερος Ζέφυρος, 156. Κυρία Σκαφφαλοστρα, 156. Κόρη τῆς Ἴδης, 156. Ἀπολλώνιος, 156. Σύλλογος «Τιταν», 156. Σύνλογος «Μαθητική Ἕνωση», 147. Νεαρος Ζωγράφος, 143 Εὐρυάλη, 130. Πανος Χειμαρριώτης, 130. Πηλιορείτικο Λουλουδι, 130. Ἀθηνᾶ Κουντούρη, 130. Μιχ. Κ. Κασάτης, 117. Νηρηΐς των Ἀνθέων, 104. Διαπλασιακὴ «Ἀστυνομία», 104. Θεοδ. Καλλιβρουσης, 104. Γ. Πρασπόπουλος, 104, Κ. Σ. Μπαλλῆς, 104. Υἱος τῶν Αἰθέρων, 104. Γαλαξίας κι' Ἀφρισμένο Κυμα, 104. Πόνου Δακρυ, 104. Σαπφώ, 104. Μέλισσα, 104. Τσουκνιδούλα, 104. Νεαρος Ἰπποτης, 104. Ἰτιά, 104. Μακεδονοπουλο, 104. Ἀφροδίτη Ι. Γεωργιάδου 104 Μιχ. Καραμανος, 104. Αὐγή, 104. Ἀλκηστις, 104. Φαίδρα Κ. Αἰμιλιανίδου, 104. Νεαρχος Θ. Βασιλειου, 104. Εἰρηνη και Ἑλένη Ἰωσ. Βαζιργιαντζικη, 104. Νικητης τοῦ Μαραθῶνος, 91. Ἰουλια Βαρουχα, 78. Σταρατη, 78. Ναυσικὰ Μουσούρη, 78. Διάνα 78. Λευκη Καλλονή, 78. Πέλοψ, 78. Ἄρης Παπαπάνος, 65. Σύλλογος «Ἀτρομήτων Ἐξερευνητῶν», 65. Βερενίκη Τάνου, 52. Ρούμπενς, 52. Δ Χαβιαρόπουλος, 52. Ἱππότης των Ἀθηνων, 52. Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου, 52. Στέλλα Σταυρινοῦ, 52. Ἄσπρος Λωτός, 52. Μιχαὴλ Δέφνερ, 52. Ἀλέων Σπ. Ψαρούλας, 52. Ρένα Λ. Ζαγκανιαρη, 52. Ἰωαννα Ι. Γιαννούλη, 52. Ἀρχιζιζάνιον, 52. Λαλάκης Εὐσταθίου, 52. Τριανταφυλλένια, 52. Ἀθηναῖος, 52. Ἄκις Πορφυρας, 52. Πέπα Ν. Μελέκου, 52. Χρυσανθη Στανίτσα, 52. Νάσος Α. Φίλιος, 52. Φύσημα τ' Ἀνέμου, 52. Ζαν. Ν. Ζεβρουδάκης, 52. Ἄρμα τοῦ Ἥλιου 52. Μιμης Ρυδανος, 52, Ρωμηός, 52. Θεοκλης Ἀλ. Ζούνης, 52. Ὑπομονητική, 52. Σείριος, 52. Μάγος Λυεροφτης, 52. Ἑλένη Ι. Σακελλαρίδου, 52. Ἀγριόροδο, 52. Ἄσπρος Κοράκας, 52. Δημ. Χατζημάρκου, 52. Ἰδανισμος, 52, Αἰμιλία Ζ. Εὐσταθιάδου, 52. Μιχ. Π. Φινόπουλος. 52. Μικρὴ Χωριατοπούλα, 52. Λαμπρος Ἀστήρ, 52. Ἥλιος Ἑλληνισμοῦ, 52, Στεφ. Π. Παπουτσάκης, 52. Μυστηριος, 52. Υἱὸς τῆς Σελήνης, 52. Ξανθὴ Ἀλανομάτα, 52. Καλλιόπη Ι. Προυκάκη, 52. Φιλ. Ἀγκυσουλάκης, 52. Κώστας Μετάτωρας, 52. Σαράντ. Σ. Λιβιεράτος, 52. Καίτη, 52. Μαρούλα Μ. Λοΐζίδου, 52, Ἑλληνοπαις, 52. Μενεξές, 52. Ἀγριοκάτσικο, 52. Ἀνδριανὴ Α. Φερεντίνου, 52. Ὀνειρεμένος Βυσιλιάς, 52. Μελαχροινη Μάγισσα, 52. Ἑλληνικὸν Ἰδανικον, 52. Εὐελπις, 52. Βασ. Ν. Μίχας, 52. Μυροβόλος Χαραυγή, 52. Θεοπούλα Στυλιανίδου, 52. Χρυσὴ Ἀκτις, 52. Εἰρήνη Μπιστη, 52. Ἑλληνικὴ Δημοκρατια, 52. Ἡλιας Ἀμπατζῆς, 52. Ἀντιγόνη Γ. Κούμπα, 52. Σκοπας, 52. Ἔνδοξη Σπάρτη, 52. Ἀλησμονητη Σμύρνη, 52. Αἴας, 52. Κατίνα Κορίζη, 52. Ἀχ. Γερακωστόπουλος, 52. Λήδα Γ. Καζαντζῆ, 52. Ἀλεξ. Παρμενίδης, 52. Κραταιὰ Ὁμοσπονδία Ὀχυρωμενοῦ 52. Δακρυ Ἐλπίδος, 52. Ρυδάνθη Ποντίφηκος, 52. Ἐλευθερία Μίνω, 52. Ἀναγεννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 52. Ε. Βλαχου, 52. Χαρ. Μ. αναγόπουλος, 52. Ἐξερευνητης τοῦ Μεξικου, 52. Ἀγρία Καλλονή, 52. Ψαροπούλα τοῦ Κολαμακιοῦ, 52. Βασ. Τουρπάλης, 52. Αἴσωπος, 52. Γκαῖτ, 52. Μυστηριώδης Ὑπνωτιστής, 52. Διγενὴς Ἀκριτας, 52. Κωνστ Γ. Πάζης, 52. Μεγάλη Ἑλλάς, 52. Δώρα Ν. Ζαφειρίου, 52. Γεωργ. Μαρινάκης, 52. Νίνα Π. Κρητικοῦ, 52. Φαλακρα, 52. Χιακο Ἀκρογιάλι. 52. Πρόδρομος Αναγνωστιοης, 52. Θρακικὸν Ἰδεῶδες, 52. Μαρμαρωμένος Βασιλιάς, 52. Φιλόσοφος, 52. Ραμπαγάς, 52. Πολλύμητις Ὀυυσσεύς, 52. Ἑλλὰς Ἐκδικήτρια, 52. Δημ. Π. Συρρ.ς, 52. Πολυφήμος, 52. Γεώργ. Κ. Ρέτσος, 52. Μαρία Κ. Ντινιτνίδου, 52. Νοεμβ, 52. Σταυρ. Κεγιάογλου, 52, Ἀγριοβιολέττα, 52. Κωνστ. Κουμουτσάκος, 52. Μουταΐν, 52. Σοφία Α. Βαράγγη, 52. Ἀγγελικὴ Ν. Γερολιμάτου, 52. Φίνινοπωρινὸ Ἠλιοβασίλεμα, 52. Πόθος τῶν Γραμμάτων, 39. Σκλαβωμένη Πόλη, 39. Τρελλὸ Θαλασσοπούλι, 30. Πλημμυρισμένος Χρυσαετος, 26. Δον. Χ. Καππάτος, 26. Ταλκαβ, 26. Ρωβίρος ὁ Κατακτητής, 26. Καραμελίτσα, 26. Νασκισσος, 26. Ἀθανασ. Δημητριάδου, 26. Παιδὶ τοῦ Μελλοντος, 26. Γριφοφτιαστης, 26. Εὐφυδίκη Κ. Λούση, 26. Ἀλεξ. Ι. Μεσσανευς, 26, Τὸν Δίσκον, 26. Ἥρως τοῦ Ξεσπαθώματος, 26. Ἀτυχὴς Ναυαγός, 26. Σωκρ. Μαμάκης, 26. Ἐλευθ. Κ. Τζούμας 26. Εὐαγ Μ. Δασκαλάκης, 26. Μερόπη Γ. Μερκατάτη, 26. Κορνῆλ. Ποιητὴς, 26. Λουδοβίκος Παστὲρ, 26. Μ. Ἀθηνέλλης, 26. Κωνστ. Περσόπουλος, 26. Βασ. Νικολέττος, 26. Ρούλα, 26. Ἠώς, 26. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 26. Πολυξένη Κ. Φλέ.γα, 26. Βοσκοπούλα, 26. Συλλογος «Θρίαμβος», 26. Ἀντ. Ἰακωβίδης, 26. Καμέλια, 26. Μιχ. Ν Τσακωνιατης, 26. Ἐνδυσιώδης Ἑλλην. 26. Χαραλ. Σταυρόπουλος, 26. Κωνστ. Ἀλυμιση , 26. Ἠλέκτρα, 26, Τένης Δημητριάδης, 26. Κούλα Μιχαλιτσιάνου, 22. Ξανθὸς Ἱππότης, 13. Πλατ. Εὐστ. Λαμπρινόπουλος, 13. Ἐθνικὸς Ὕμνος, 13. Χαρίκλεια Ἀθανασιάδου, 13. Ἰωάν. Α. Βεργάδος, 13. Εὐάγ. Ι. Μπασιάκος, 13. Ἰωαν. Τσουνιδῆς, 13. Γυναίκα, 13. Κέκροψ, 13. Κόκκινος Κρίνος, 13. Νύμφη τοῦ Ἔβρου, 13. Διαβολοπαιδο, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ε Σ ΟΥΔΕΝΑ θἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρισῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκυρήξεως. ἐκ τῶν

δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 24ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος (ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1923, σελ. 397.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τας φωτογροφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶναι στείλῃ φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟἱΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτῶν φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 9 Ἰουνίου 1925

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑΣ

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν τόσο θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἔλαβε ἡ πρόταση τῆς *Νοικοκυρούλας*, δὲν μένει παρὰ νὰ τὴ βάλουμε σὲ πράξη. Καθὼς σᾶς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, τὴν αἴτηση ἢ ἀναφορὰ αὐτὴ στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, πρέπει νὰ τῆ συντάξετε σεῖς, τὰ Διαπλασόπουλα, καὶ σεῖς νὰ κάμετε τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς.

Λοιπόν, ἕνας κι' ὅποια θέλει, ἂς συντάξῃ κι' ἂς μοῦ στείλῃ ἕνα σχέδιο ἀναφορᾶς, *μαζὶ μὲ πέντε δραχμές*. Θὰ διαλέξω μιά, — ἂν θὰ εἶναι ὅπως χρειάζεται, — ἢ θὰ κάμω μιὰν ἄλλη, συναρμολογώντας κομμάτια ἀπὸ τῆς καλύτερες. Αὐτὴ *θὰ τὴν τυπώσω* χωριστὰ καὶ θὰ στείλω ἀπὸ ἓν' ἀντίτυπο σ' ὅλους καὶ ὅλες γενικῶς τὸ ὑπογράφουν. Τὰ χαρτιὰ αὐτά, ὑπογραμμένα, θὰ μοῦ ἐπιστραφοῦν. Θὰ τὰ δέσω τότε ὅλα μαζί, θὰ τὰ κάμω σὰν ἕνα βιβλίο, καὶ μιὰ Ἐπιτροπή, ἀπὸ συνδρομητὲς καὶ συνδρομήτριες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, θὰ ἐπιφορτισθῆ νὰ ἐπιδώσῃ αὐτοπροσώπως στὸν κ. Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας αὐτὸ το βιβλίο καὶ νὰ ξαναπάῃ στὸ Ὑπουργεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησή του στὴν αἴτησή.

Ἔτσι θὰ γίνῃ. Καὶ τώρα περιμένω τὰ σχέδια σας. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὰ καθαρογράψετε καὶ νὰ μοῦ τὰ στείλετε, μὲ τὸ πενταδραχμο ποὺ εἴπαμε, ὥς τὸ τέλος Ἰουλίου.

Ἡ *Τριανταφυλλένια* μοῦ γράφει: «Δὲν στέλνω ἀκόμη 12,50 γιὰ τὴν Mauvaise Voie τοῦ κ. Ξενοπούλου. Εἶμαι κατεψυχασμένη ποὺ ἔλαβε τέτοια τιμὴ ὁ πιὸ ἀγαπημένος μου συγγραφέας, ποὺ δούλεψε ὅσο λίγοι νιὰ τὴν Τέχνη καὶ γιὰ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ κόσμου ποὺ διαβάζει.» Μὲ κι' ὁ ἴδιος εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος, γιατὶ τὸ βιβλίο του, κρενόμενο πολὺ εὐνοϊκὰ στὴν Εὐρώπη, δίνει ἀφορμὴ σ'ὀλὲς κριτικοὺς νὰ μ'λοῦν συμπαθητικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Νὰ π: χ: πῶς ἀρχίζει τὴν κριτική του ὁ κριτικὸς τῆς ἐφημερίδας Tribune de Lausanne: «Θὰ μιλήσω ἀκόμη γιὰ ἕνα βιβλιαράκι ποὺ μοῦ ἤλθε ἀ τὸ τὴ χώρα τοῦ φωτός.» Καὶ τελειώνει: «Θὰ συστήσω σ' ὅλους ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἐξωτικὴ Λογο-ενγία (κι' εἶναι πολυάριθμοι) νὰ διαβάσουν τὸν Κακὸ Δρόμο τοῦ Ξενοπούλου. Ἔργο συναρπαστικοῦ καὶ βαθύτατου ρεαλισμοῦ, θὰ τοὺς κάμῃ νὰ γνωρίσουν τὴ δύναμη καὶ τὴ λεπτότητα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέα, ποὺ ἡ ἔκτακτη γονιμότη του καὶ τὸ μεγάλο του τάλαντο κάνουν τιμὴ στὴν Ἑλλάδα».

Ναί, ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ, καλή μου *Ἐλευθερία*, καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὴ δύναμη νὰ ὁ-ποστῆς ὅ,τι θὰ χρειασθῆ νὰ σοῦ κάμουν γιὰ νὰ γίνῃς τέλεια καλά. "Οχι, παιδί μου, ἡ σιωπὴ σὲ τέτοιες περιστάσεις εἶναι πολὺ βλαβερή. Πρέπει νὰ πῆς, νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν τρῶς, ὄχι ἀπὸ ἰδιοτροπία ἢ ἀνορεξιά, ἀλλὰ γιατὶ πονεῖς καταπίνοντας. Ἐλπίζω κι' εὔχομαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγιναν ὅλα καὶ ξαναβρῆκες τὴν ὑγεία καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ ἀξίζει.

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει: «Δὲν τὸ πιστέψαμε πὼς στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ μᾶς ἀποχαιρετοῦσες γιὰ πάντα, γιατὶ κάτι μᾶς λέει μέσα μας πὼς, μαζὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα κι' ἡ Διάπλασις προώρισται νὰ ζήσῃ κι! θὰ ζήσῃ. Ἂς ὑφωθῇ ἡ συνδρομή' τὰ παιδιὰ ποὺ τὴν ἐγνώρισαν, μὲ κάθε θυσία θὰ τὴν πάρουν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πρέπει ὄχι μόνο νὰ τὴ στερηθῇ ἑστω καὶ ἕνα παιδί ἐξ αἰτίας τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ διαθοθῇ περισσότερο, θὰ βάλουμε σ' ἐνέργεια τὴν ὡραία πρόταση τῆς *Νοικοκυρούλας*..... Δὲν μένει παρὰ νὰ συνταχθῇ ἡ ἐκκλησία "Οποιο Διαπλασόπουλο νοιάθει τὴ δύναμη νὰ διεμηνεύσῃ κι! νὰ διατυπώσῃ καλύτερα τὰ κοινὰ αἰσθήματά μας, ἂς σπεύσῃ κι' ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ καλὸ ποὺ θὰ κάμῃ».

Σ' αὐτὰ ἡ *Τριανταφυλλένια* προσθέτει: «Εἶναι καιρὸς ἐλοσπάντων νἀποφασίσῃ καὶ τὸ Κράτος νὰ κουνήσῃ τὸ δαχτυλάκι του γιὰ τὸ ἴδιο του τὸ συμφέρον». Κι' ἡ *Ἐλευθερία*: «Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Ὑπουργὸς θὰ δεχθῇ εὐχαρίστως αὐτὴν τὴν αἴτηση μὲ τὶς ὑ-γραφὲς τόσων χιλιάδων Ἑλληνόπουλων.» Κι' ἄλλοι, κι' ἄλλες μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νἀναφέρω. Ἐπειτα μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι καὶ περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσω: Ὁλοφάνερο πὼς ἡ πρόταση ἔγεινε δεκτὴ ἀπὸ ὅλους. Καὶ τώρα στὴν πράξη!

Ὡραῖα ὅσα μοῦ γράφεις, *Λαμπρὲ Ἥλιε*, καὶ περὶ τοῦ «πῶς ἔγινες συνδρομητής», καὶ γιὰ τὴν Πρωταπριλιά, καὶ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη καὶ γιὰ ὅλα. Μόνο τὸ «γλωσσικὸ ζήτημα», φαίνεται, δὲν τὸ κατάλαβες, ἀφοῦ συμπεραίνεις «ἡ δημοτικὴ γιὰ τοὺς μικροὺς κι' ἡ καθαρεύουσα γιὰ τοὺς μεγάλους». Ἴσα-ἴσα, ὅσο πιὸ μεγάλος εἶναι κανείς, τόσο πιὸ δημοτικὴ θέλει. Ὅσο γιὰ τὸ «Ἀρνάκι» σου, πολὺ καλὸ παιδικὸ ποιηματάκι. Ἀργότερα μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ στείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλος Ἄγρας μοῦ γράφει: «Βρίσκω ὡραιότατες τὶς τελευταῖες Σελίδες Συνεργασίας. Μὲ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴ θετικότητα ποὺ δίνετε στὶς συζητοῦμές σας, τὴν ἔχετε ἀναδείξει σὲ περιωπή. Ἕνα προχθεσινὸ ποίημα τοῦ *Γιούλη Ἄνθη* μοῦ ἄρεσε ἰδιαιτέρως. Τὸ διάβασα τρεῖς φορές.»

Φιλοσοφικώτατο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν πίστη, *Ἴγκεμπουργ*. Μὰ ὑπάρχει τίποτα ὡραιότερο κι' ἀναγκαιότερο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ θοησκευτικὸ αἴσθημα; Λές: «Πιστεύω κι' ἐγὼ καί, σὰ θὰ κοιμηθῶ, ἀφιερώνω λίγες στιγμὲς στὴν προσευχή μου, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα παραπάνω ἀπὸ μιὰ ὁλόθερμη προσήλωση κι' ἕνα σφιχτὸ συνκπάντημα μὲ τὴ δύναμη ποὺ μ' ὁδηγεῖ. Θεὸς εἶναι ἡ δύναμη ἡ ἴδια ἡ δική μας ποὺ δὲν ξέρομε πὼς τὴν ἔχομε Προσευχὴ εἶναι ἡ πίστη καὶ προσεχτικὴ ἀναθεώρηση τοῦ ἐγώ μας. Ὁ ἄνθρωπος θἄτανε ὁλόκελα διεφθαρμένος, ἂν δὲν εἶχε αὐτὰ τὰ δυό.» Ναί. Πιστεύω ὅμως πὼς ὁ τάφος εἶναι καὶ μιὰ δύναμη ἀπέξω μας ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ καὶ ποὺ ἀπ' αὐτὴ προέρχεται ἡ δύναμη ποὺ ἔχομε μέσα μας καὶ ποὺ αὐτὴ εἶναι ὁ Θεός!

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Δέλια*, γιὰ τὸ προσκύνημα στὸν Πανάγιο Τάφο, μὲ συγκίνησε πολύ. Ὅσο γιὰ τὸ ἅγιο φῶς ποὺ μὲ ρωτᾷς, ποῦ ξέσω ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ *ἐπιστημονικῶς* ἀν εἶναι τέχνασμα, ὅτως διάβασες κάπου, ἢ ἂν εἶναι πρᾶγμα ἀνεξήνητο ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη; Δὲν εὐτύχησα ποτὲ νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ, νὰ τὸ ἐξετάσω. Ὡστόσο τί ὡραῖο ποὺ εἶναι νὰ πιστεύουμε πὼς γίνεται θαῦμα! Καὶ τώρα θυμοῦμαι τοὺς στίχους ἑνὸς τυφλοῦ ραψῳδοῦ στὴ Ζάκυνθο, λοῖκοῦ ποιητῆ, ποὺ ὅταν μιὰ φορὰ ἔγαινε πυρκαϊὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, τραγουδοῦσε:

νων, Εὔστρ. Παξινὸν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Ἰουνίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δέκται μέχρι 13 Αὐγούστου.

418. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἕνας σύνδεσμος,
Τετράποδο εἶναι τἄλλο,
Καὶ κυνικὸς τὸ σύνολο,
Γνωστός σου χωρὶς ἄλλο.

Λαμπρὸς Ἥλιος

418. Μεταγραμματισμὸς

Μᾶς τὸ δίνει κάθε λύχνος,
Μ' ἂν τοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἀπ' αὐτὸ δὲν μένει ἴχνος,
Μόνο ἕνα νησὶ προβάλλει.

Ἀνεμοστρόβιλος

420. Τονόγριφος

Τὸν τόνο κοινοῦ ρήματος
Ἐὰν μετακινήσῃς.
Μροστά σου μιὰν ἀπὸ τὶς Τρεῖς
Θὰ ἰδῇς καὶ θὰ πορήσῃς.

Χανουμάκι

421. Αἴνιγμα

Δύο πράγματα σημαίνω
Ἂν καὶ εἶμαι λέξις μία:
Μικρὴ νῆσο στὸ Αἰγαῖο,
Τέρας στὴ Μυθολογία.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

422. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *

Νὰ ντικασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ αναγνώσκωνται κατὰ σειράν: στωϊκὸς φιλόσοφος, θεότης, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, εὐτελὲς καὶ ἄχρηστον, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. ὁμηρικὸς ἥρως, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, π ηνὸν νυκτόβιον.

Ἐθελοντὴς

423. Κρυπτογραφικὸν

1234456 7=Ἀρχ. ἥρως.
23431 =Ἀριθμός.
34317 =Ποίημα.
4125737 =Θεότης.
54131 =Δένδρον.
6417 =Ἀκόλουθος ἥρως
764417 =Ρωμαῖος δικτάτωρ.

Βιολέττα

424-428. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Σάμος, Φόλος, πόλος, λάθος, μέγας.

Κῦμα τῆς Χίου

429. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀρχαῖος μέγας φιλόσοφος· τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλις τῆς Μεγάλης Βρεττανίας:
1, Πολύτιμος λίθος· 2, Εὐῶδες ἄνθος· 3 Θεὰ ἀγγελιαφόρος· 4, Μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας· 6, Νόμισμα ἀρχαῖον· 7, Ἀστερισμὸς καὶ κερασφόρον· 8, Ποταμὸς τῆς Θράκης· 9, Ζῶον· 10, Ἀρχαῖος ἱστορικός· 11, Ὄρος τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἀφράτο Γουρουνόπουλο

430. Φωνηεντόλιπον

τν-δψ-*-λ-σ-μ-χνς-ξ-νρ

Καπετὰν Γιάννης

431. Γρῖφος

		πα	
οπουλα		απ	πα
πλας	ΚΘ Κὼνς	ξ	πα
	Ἂς το!	πα	Θωμᾶ!
		πα	

Βόλγας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

432-434. Cinéma-Rebus

1. — Κουρασμένος, ρύζι, γάτα.
2. — Πεντάρα, κρεββάτι, κάποιος.
3 — Μοσχάρι, τὸ κό καλο.

Ἂν μεταφρασθοῦν αὐτὰ γαλλικὰ καὶ προφερθοῦν γρήγορα, θὰ κουσθοῦν τρεῖς πόλεις.

Τρελὸς Ἀέρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 13

192. Πινάκιον (πεῖνα, κύων·)—193 Πρόκρις (πρό, Κρής)—194. Ἄρκτος-ἄρτος.

195. ΞΑΝΘΗ ΣΙΤΟΣ ΛΟΦΟΣ ΡΟΔΟΝ ΣΙΜΩΝ 196. ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ (Νάξος, ξανά, γοργός, ὄξος, ράξ, σάρξ.) — 197. Τὸν εἶχε θεῖον.

—198-202. Διὰ τοῦ Ι: *ὅμιλος, μικρός, Χίος, τείνω, ἅγιος.*—203. ΓΑΛΛΙΑ (Γερμανία, ΔΑνία, Ὀλλανδία, Ἰταλία, Βέλγιον, ΡωσσίΑ.)—204. Καλύτερα νὰ σὲ φθονοῦν παρὰ νὰ σὲ οἰκτείρουν.—205. *Ὁ χρυσὸς εἶναι μέταλλον.* (ὤχρ' εἰς ὅση. νε μὲ τᾶ, λων.)—206. Chateau (chat, eau.)—207. 209.·1. Ἐλαία (elle, est, à) Κιτρέα (qui, très, à.) Μηλέα (mie, lait, à.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *26,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ *32* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *70* καὶ ραμμένος δρ. *75*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *6,50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *13,50* — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ΄—776)

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὑπὸ τὴν Ἐπωνυμίαν «ΟΡΦΕΥΣ». Σκοποὶ διάφοροι.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΙΩΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: ΧΡΥΣΟΥΣ ΑΙΩΝ, ΑΥΓΗ ΕΛΠΙΔΩΝ
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ζητήσατε Καταστατικόν. Δ)σις: Διαπλασιακὸς Σύλλογος «Ὀρφεύς» Poste Restante, *Βόλον*.
Προσεχῶς μέγας Διαγωνισμός.

(ΚΕ΄—777)

Μπαίνοντας κι' ἐγὼ στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. Ζητῶ ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα νὰ ἀνταλλάξουμε Κάρτες διάφορες. Μ. Μ. καὶ Ἀλληλογραφίαν. Δ)σις: Διαπλασιακὸς Σύλλογος «Ὀρφεύς». Poste Restante (διὰ Χ. Χ. Χ.), Βόλον.

Ἄνθος τῆς Νειότης

(ΚΕ΄—778)

ΖΗΤΩ Ο «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ»

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΤΤΙΚΗ ΝΥΞ
ΤΑΜΙΑΣ: ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ο ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΙΠΟΔΡΟΜΙΣΤΡΙΑ
ΑΝΙΧΝΕΥΤΩΝ: ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ
ΠΟΛΕΜΟΥ: ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ
ΜΠΟΕΜ. βρές μας καὶ σύ, Mr Bear Τιποτάν. Δ)σις: Ἀθαν. Ζαφειρίδην, Κάνιγκος 7, Πειραιᾶ.

(ΚΕ΄—779)

Ο ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ στὴν κίνησιν τῆς Διάπλασης. ΔΕΧΕΤΑΙ τὴν ἀλληλογραφία ὅλων ποὺ ἀρνήθηκε προσμένει. ΖΗΤΕΙ ἀλληλογραφία μόνον ἀπ' ὅσους τὸν ἐννοοῦν καὶ ΔΙΑΚΟΠΤΕΙ ὅλων (συγγνώμη·) πλὴν τῆς ΧΑΡΑΣ καὶ ΒΑΣΙΛΙΣΑΣ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ. ΑΠΑΙΤΕΙ ἀπ' ΟΣΑ δὲν... εἶναι παιδιά, νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται μαζί του!! Γιὰ τὶς ἐξετάσεις του, ἀμέλησε τὶς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι ὅλων. Ζητάει συγγνώμη. ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΤΡΑ: Σὲ ξαίρω. Δὲν ἐννοῶ... Ναί, ΙΔΑΝΙΣΜΕ. *Κάρμεν, Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, Πειρασμὲ ἢ...* Χρῆστο Χαιρόπουλε!! Λόγῳ τιμῆς δὲν μάρεσουν τὰ σμυρνιώτικα ΛΟΥΛΟΥδια, γιατὶ εἶμαι:

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ
ΑΘΗΝΑ poste-restante

(ΚΕ΄—780)

Ποιὰ εὐγενικὴ ψυχὴ δὲν θὰ ὑποστηρίξῃ τὸν (ΚΕ΄—726) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ;

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

(ΚΕ΄—781)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ»

Ἱδρυσε Παράρτημα στὸ ΒΑΘΥ-ΣΑΜΟΥ. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΗΛΙΟΚΑΜΕΝΟ ΣΑΜΙΩΤΑΚΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΤΑΜΙΑΣ: ΧΑΡΜΑ. — ΜΕΛΗ «ΠΕΝΤΕ».
Προσεχῶς Διαγωνισμοὶ Παραρτήματος. ΖΗΤΩΩΩ Ο «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ».

(ΚΕ΄—782)

Τζίνα: Εὐγενία Καρποζολώτα. Φεύγοντας ἀφήνω μὲ λύπη μου τὴν φίλη μου, ρσίνοντάς την μὲ μενεξέδες.

Ὄνειρον τῆς Κύπρου

(ΚΕ΄—783)

Μὲ χαρὰ θἄπερνα τὰ Μ. Μυστικά σας, *Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες. Ἡλιογέννητη* καὶ *Ἰδανισμέ. Λέλια*, τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὰ ὄμορφα κομμάτια σας τῆς Σελίδος.—*Κρῖνος Ἄνθιμος*

(ΚΕ΄—784)

Σὲ Ραβεγκάρ, εὐχαριστῶ ἐστειλα. Διάνα, Σμύρνη, Ἴγκεμπουργ, Γλυκὸ Χαμόγελο, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως; *Κρυφὸς Πόθος*

(ΚΕ΄—785)

Πρωτομπαίνοντας στὸ θαυμάσιο πάρκο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ τὸν Διαπλασόκοσμο. ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΕ΄—786)

Μαλαγάνα, Πανταχοῦ Παρών, Γιούλη *Ἄνθη, Ρούμπενς*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διαπλάσεως; *Γκαίμων*, μήπως εἶσθε ἡ περυσινὴ *Φαῦστα*; ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΕ΄—787)

Ἡ Ἀπάχησα στὸν Ταραξία: Ἀκοῦς λέει, χαστούκισμα καὶ γεναῖο μάλιστα, γιὰ νὰ μάθῃ τί ἐστὶν ΑΠΑΧΗΣΑ.

(ΚΕ΄—788)

Σ' *ἀπιώνα Ἀφρικανέ*, κι' ἐγὼ σᾶς ξεύρω· λοιπὸν ἴσα, ἴσα, ἔ; ΒΕΑΤΡΙΚΗ

(ΚΕ΄—789)

«ΑΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ»

Στὴν Ξάνθη μᾶς ἀντιπροσωπεύει ὁ Σύλλογος «ΦΟΙΝΙΞ» εἰς τὸν ὁποῖον ἀποστέλλουμε καταστατικόν μας.

(ΚΕ΄—790)

Μικρὲ *Ἐξερευνητή*, τόσο εὔκολα θὰ ὑποταχθῶ; περιμένω λοιπὸν τὴν ἀνακάλυψί μου. «*Κεραυνέ*», σε λυποῦμαι. *Ταραξία*, μπεμπέκο μου, ποῦ ξετρύπωσες καὶ σύ, ἔ;;;—ΧΙΝ ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ΄—790α)

Ἀρισμαρί, δὲν εἶσαι ἀδελφός τῆς *Θάλασσας*; Ἂν μάντεψα καλά, προσμένω ἕνα τετραδιάκι. *Ἄλκηστις*

(ΚΕ΄—791)

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Μικρὲ *Ἐξερευνητά*, ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ Τουλούπας, σὺ εἶσαι ὁ Ν. Ζαμαρίας. ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(ΚΕ΄—792)

Χά! χά! χά! πόσο γελῶ μὲ τὶς ἀνόητες ἀνακαλύψεις τῆς «Λαρισαϊκῆς Παρέας». Βρέστε με ποιὰ εἶμαι.

ΠΑΛΛΑΣ ΑΘΗΝΑ

(ΚΕ΄—793)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο σύλλογός μας θεμελιωθεὶς ἐκ νέου θέτει γιὰ σκοποὺς δράσεως: Διάδοση Διαπλάσεως καὶ ἕνωση συλλόγων καὶ Διαπλασοπαίδων.

ΒΓΗΚΑΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΖΗΘΙ ΠΑΤΡΙΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΦΙΓΚΟΡΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΑΝΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΒΟΤΤ, ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΜΠΙΤΟΓΛΟΥ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ: Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ
ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΕΥΕΛΠΙΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ: ΑΡΙΕΛ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ: ΘΡΑΚΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΑΘΗΝΩΝ: ΑΘΑΜΑΣ
ΘΗΒΩΝ: ΞΙΦΗΡΗΣ ΠΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: ΓΟΗΣ ΠΛΑΝΟΣ

Οἱ ἱδρυται παραρτημάτων ἀμοίβονται διὰ βραβείων παρὰ τοῦ συλλόγου μας. ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ στέλλομεν κατ' καταστατικόν Δ)σις: ΤΑΚΗΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ ρ. τ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΝΩΘΗΤΕ

(ΚΕ΄—794)

«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ»

Ἀπ' ὅλα τὰ διηγήματα ποὺ λάβαμε ξεχωρίσαμε τὸ «Ψυχὴ Καταδίκου» ΖΙΝΑΣ (Α' Βραβεῖο), ΑΡΑΤΟΥ «Στερνὴ Κατάρα» (Β' Βραβεῖο). — ΕΠΑΙΝΟΥΝΤΑΙ: *Γιούλης Ἄνθης, Νεκρολούλουδο, Τριανταφυλλένια, Ἰδανισμός.*

Γενικὰ εὐχαριστοῦμε ὅλους αὐτοὺς ποὺ τίμησαν τὸ διαγωνισμό μας.

«Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ»

(ΚΕ΄—795)

Ἰγκεμπουργ, ὁ Δῶρης σὲ στέρνει πολλὰ φιλάκια. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ΄—796)

ΑΠΟΤΕΛΕΣ. ΔΙΑΓΩΝ. «ΦΟΙΝΙΚΟΣ» Δυστυχῶς λόγῳ ὀλιγαριθμῶν ἀπαντήσεων βραβεύομεν μόνον Σύλλογον «ΚΕΡΑΥΝΟΝ» λοιποὺς ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ.

(ΚΕ΄—797)

Μέρσα μου, θἀργήσω λίγο νὰ σἀπαντήσω. Ξέρεις; Ἑτοιμάζομαι γιὰ ἐξετάσεις τώρα. Πολλὰ φιλιά. ΝΑΡΚΙΣΣΑ

(ΚΕ΄—798)

Mlle Marie Divaris, 8, νὰ εἶσθε πιὸ προσεχτικὴ καὶ νὰ μὴν ρίχνετε εἰς τὸν δρόμον τὴν ταινίαν τῆς Διαπλάσεως, διότι τὴν εὗρεν ὁ:

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

(ΚΕ΄—799)

Ἀλτ! Διαπλασόπουλα-ες, τὴν τελευταίαν σας ψῆφον εἰς τὸν

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ

(ΚΕ΄—800)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!!! ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΤΟΝ (ΚΕ—710) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ. Βραβεῖα: 1) Μεγάλο Album, 2) Βιβλίον Ἰουλίου Βέρν, 3) Μικρὸ Album. *Ἔπαινον.* ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σίας— Σοφοκλέους 3